

El pacte

written by Pere Grau i Rovira | 17 de novembre de 2023

Com deia fa cosa d'un mes al meu article "[L'hora de la veritat](#)", fos quina fos la decisió que prengué Puigdemont, o per una banda o per l'altra rebrà crítiques "dels que saben què cal fer, sense tenir-ne la responsabilitat". I això és el que està passant ara, després del pacte entre Junts i el PSOE. Amb tots els respectes pels benintencionats que aboquen una pluja de retrets sobre el president, jo em permeto d'opinar ben diferent i, com deia allà, crec que ell ha pres la decisió millor (o si voleu, la menys dolenta) que les circumstàncies permetien o aconsellaven.

És clar que no n'hi ha prou amb dir això i quedar-se tan tranquil. Cal fonamentar-ho i això és el que intentaré fer, sabent que no convenceré pas als patriotes que en aquests moments, a parer meu, pensen més amb el cor que amb el cap.

Per començar, recordem què ha dit Puigdemont sobre aquest pacte, i ho reprodueixo pels que no ho hagin llegit: "Amb l'acord s'entra en una etapa inèdita que caldrà saber explorar i explotar. No tenim res més a celebrar que la posada en marxa d'un procés de negociació com el que hem demanat a l'Estat espanyol. Assumim que això en si mateix no és la resolució de res. Avui no va d'aixecar expectatives, i menys atesa la gran desconfiança que ens tenim". I aquí els crítics diran: "I si és així, de què coi serveix tot plegat?".

Doncs serveix per mantenir la pressió sobre un govern Sánchez, sense les presses d'avui per demà que hi ha ara, posant-li al damunt l'espasa de Damocles de retirar-li el suport si no s'arriba a més acords i si no compleix el que es vagi acordant. I retirar-li el suport vol dir noves eleccions, la més que possible victòria de la dreta espanyola, i per Sánchez la seva fi política i la possible davallada del PSOE fins a ser un de tants partidets esquerrans. Això és un atot que

Puigdemont i els seus han cregut preferible d'aprofitar per mirar de fer tants passos endavant com es pugui abans de recórrer a la unilateralitat, que pot arribar a ser imprescindible, però que potser després es podrà encarar des d'una base de partida més favorable.

Perquè, deixem-ho ben clar, a la unilateralitat no hi ha renunciat ningú. Però la unilateralitat no és cap passejada senzilla i cal saber ben clar el que representa de fer-ne ús: molts sacrificis personals de tot el poble (perquè com deia a l'altre article "les porres segueixen tenint-les a Madrid"), i un estira i arronsa internacional, que seria molt més fàcil d'inclinar a favor nostre, si en els mesos vinents s'aconseguissin acords en el màxim de punts que va enumerar Puigdemont en la declaració de Brussel·les. Tampoc s'ha renunciat al reconeixement nacional de Catalunya (que ha encès totes les alarmes a Madrid).

No, estimada Sra. Ponsatí: aquest pacte no és cap "menyspreu a la gent que hi ha confiat i l'ha protegit". És tenir una visió més clara i més profunda del que, per amarg que sigui, cal fer en un moment irrepetible, per arribar on vol aquesta gent que hi ha confiat. I que pot seguir-hi confiant, perquè com ha dit Míriam Nogueras, "els temps de cessions a canvi de res s'han acabat". Laura Borràs també ha dit (al *Nacional.cat*) : "El que no podem fer és deixar que la força de la gent, transformada en vots, serveixi per a no-res. Fer política vol dir fer negociació. Vol dir fer ús d'aquella força que tens per forçar l'altre a negociar. Això és el que estem fent.er~t".

A l'altre article apuntava la possibilitat que es trobés un camí que "sense renunciar a res, doni més temps a tots plegats" per arribar on volem. I no altra cosa és aquest pacte. En Vicent Partal ho ha definit com un "pacte de pau" amb el qual s'intenta superar la desconfiança mútua. Els mesos vinents ens diran si té èxit o si tot s'enfonsa com un castell de cartes. La pilota ara la té Sánchez. És ell qui haurà de decidir si és prou valent per arribar a més acords essencials

amb Junts, o si no ho és, i ell i el seu partit desapareixen del panorama polític espanyol.

En principi havia pensat comentar el pacte més detalladament en un segon article, però veus més autoritzades que jo crec que ho fan innecessari. Com els comentaris de Vicent Partal, José Antich o Jordi Barbeta, l'[entrevista amb Laura Borràs al Nacional.cat](#) del dia 11 que he citat, o el gran article de Pilar Rahola, ["El terrabastall", al Nacional.cat](#) del 13.11. Per no parlar ja del suport dels afiliats a Junts que ha estat massiva.

Ara a veure si Sánchez aguanta com una roca (ni que sigui per necessitat i no per convicció) o si fa figa. Fàcil no li ho posarà ningú.